

Khi Tình Yêu Đến

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Vĩnh trở về nhà với tâm trạng hết sức buồn bực, vì anh vừa tranh luận với một người mà anh vẫn nghĩ “Như con mèo ngái ngủ trên tay anh”. Nhưng hôm nay “Con mèo” ấy chợt vươn vai biến thành một con cạp be bé với miệng lưỡi sắc sảo, lý luận vững chắc với bao nhiêu là việc cụ thể làm nền tảng, khiến anh không đủ kinh nghiệm để bẻ ngược những lý luận của Diệu My – Con mèo không hề ngái ngủ của anh! Tất cả khởi nguồn từ chuyện tía của Vĩnh! Khi tâm sự với Diệu My về sự lo lắng mà anh nhận thấy về sự thay đổi gần đây ở tía. Ông Phúc là một người cha mà đối với Vĩnh có bao nhiêu thơ, ca, nhạc, họa nói về tình cha anh thấy vẫn không đủ diễn tả. Vì ông Phúc vừa là mẹ, vừa là cha, vừa là ông bà nội ngoại, nên tất tần tật những tình cảm trên đời này gộp lại cũng không so sánh được.

Vĩnh lớn lên trong vòng tay của tía và không biết má là ai! Má chỉ là một hình ảnh xa xôi mà Vĩnh không thể nhớ nổi. Má đã bỏ tía ra đi tìm một cuộc sống bên người khác khi tía thất bại. Tía đã nuôi anh khôn lớn, Vĩnh tâm nguyện với lòng sẽ làm tất cả để đền đáp lại công ơn dưỡng dục của tía. Và Vĩnh đã sống đúng mực là một người con trai chí hiếu. Anh đã trưởng thành, học hành đỗ đạt, có công việc ổn định. Và hiện tại ông Phúc đang hưởng những thành quả mà ông đã khổ công hy sinh cho con. Thân bằng quyến thuộc và người chung quanh ai cũng khen ngợi Vĩnh và nhận xét rằng ông Phúc có...phúc! Vậy mà dạo này ông Phúc thường trầm tư mặc tưởng, có lúc ông chống cằm ngồi nhìn vào một điểm nào đó mà chỉ ông mới biết. À! Mà có khi ông cũng không biết đang nhìn gì, và dĩ nhiên cũng không biết có Vĩnh theo dõi từ một phía nào đó. Vĩnh đau lòng biết bao khi nhìn những đường nhăn dĩ vãng trên trán tía sâu hơn.

Ông Phúc hà tiện cả nụ cười, tất cả “hiện tượng” bất thường đó đều lọt vào mắt của Vĩnh, rồi cựa quậy trong trí khiến Vĩnh không yên. Vĩnh tự hỏi không biết có trót lỡ làm gì phật ý khiến tía buồn? Trong khi chờ biết nguyên nhân, anh phải cố gắng làm vui lòng tía bằng cách rời khỏi nơi làm việc là đồng thẳng về nhà cho có đôi, có cặp với tía vì sợ tía cô đơn. Vĩnh hy sinh cả niềm vui của riêng mình, tạm gác lại việc hẹn hò với Diệu My (người yêu lý tưởng của anh) để thường trực bên tía. Nhưng xem ra ông Phúc lại có vẻ không cần Vĩnh. Sau bữa cơm là ông vội vào phòng riêng, một mình trong phòng không biết ông mặc niệm điều gì. Ông Phúc bí mật chừng nào thì Vĩnh càng muốn khám phá chừng ấy. Và rồi cái mà Vĩnh bắt gặp là những bài thơ tình ông Phúc viết cho ai không biết:

*Em có yêu anh không?
Khi anh là một người đàn ông cũ
Tâm hồn anh đã nếm đủ đau thương
Anh là một người rất đỗi bình thường
Bước chậm bên lề cuộc sống
Anh không phải là người để cho ai đem vào mộng
Nên khi gặp em, anh rất đỗi bản khoăn...
Làm sao anh có thể nói rằng
Anh yêu em! (Như thời anh còn trẻ)
Nhưng em ơi! Giữa những điều khó thể
Anh vẫn không thể nào thôi nghĩ về em...*

Và:

*Khi tim anh còn đập
Khi trái đất còn quay
Thì em ơi tình này
Vẫn là em ngự trị*

Vĩnh ngạc nhiên, đúng hơn là sửng sốt! Tía anh có làm thơ bao giờ đâu. Vậy mà giờ đây tác động nào khiến cho thơ tràn ra lai láng thế chứ. “Đầu mối” đã có, nhưng Vĩnh giả vờ không biết gì để ông Phúc không đề phòng, Vĩnh phải biết “em” trong thơ của tía là ai? Lẽ nào ông Phúc có anh còn chưa đủ, lại còn đeo bông yêu ai đó? Có lần vừa bước chân vào nhà Vĩnh nghe ông Phúc đang hát “...tôi ca không hay, tôi đàn nghe cũng dở...”, dù đã gần sáu mươi nhưng giọng hát của ông Phúc ngân, rung, luyến, láy còn “tới” lắm, trước đây anh

vẫn thích nghe tía hát, nhưng dạo này do đang có nỗi ám ức trong lòng, khi Vĩnh nghĩ tía có ý phản bội mình để rẽ bước sang ngang.

Thái độ của ông Phúc có khác gì một chàng trai trẻ đang yêu đâu. Vậy nên Vĩnh không thể thông cảm cho tâm trạng của tía được, anh làm bầm “*Ca không hay mà đàn còn dở thì chẳng có ai yêu là phải. Con trai cận kề bên không muốn, lại muốn người dựng khác họ...*”. Thì ra cái vẻ mặt rầu rầu, ra ngẩn vào ngờ của ông Phúc dạo gần đây không phải do anh làm gì trái ý như anh vẫn nghĩ, mà đích thị là tại một người phụ nữ nào đó đã lọt vào tầm ngắm của tía rồi. Vĩnh đem nỗi lòng đến tâm sự với Diệu My tưởng đâu nàng chia sẻ, nào ngờ nàng nghĩ chẳng giống anh:

– Nếu thật sự tía có người yêu thì đó là việc đáng mừng, anh phải tìm hiểu để vun đắp vào cho họ chứ không nên tỏ ý bất mãn như thế.

Vĩnh nhìn Diệu My với đôi mắt hình viên đạn:

– Em nói sao? Tía anh đã gần sáu chục tuổi rồi đó, sắp có con dâu, sau đó còn sắp có... cháu nội, không phải một cháu mà là hai cháu, em biết chưa?...

Diệu My cười thành tiếng:

– ...cho em ngắt lời anh, người lạ quan thì nói “...Hơn năm mươi!” Còn người bi quan thì nói “gần sáu mươi” khi nói về một số tuổi. Và gì nữa, ý anh là con trai của tía sắp có chuyện vui như vậy mà lại bắt tía chịu cảnh buồn à? Anh nhìn sao mà nói tía đã già? Chỉ là sắp già thôi nhé, tía mới trung niên thôi, đó là độ tuổi chín muồi còn có thể bước chân vào hạnh phúc. Là con chí hiếu anh có thể lo cho tía một cuộc sống đầy đủ về vật chất. Nhưng còn mặt tinh thần tình cảm, tía cần được chia sẻ buồn vui, đầu áp tay gối, mà điều đó thì phải là “êm” của tía làm chứ không phải là anh hay... cháu nội!

Vĩnh nghe như chẳng khác gì bị phản bội. Chưa kịp định thần thì Diệu My giành nói luôn:

– Anh luôn miệng nói anh thương tía và không làm gì để tía phải buồn lòng. Vậy anh có hiểu tía đang cần gì? Muốn gì? Một người đã hy sinh tuổi trẻ để làm điểm tựa cho anh vượt qua mọi khó khăn trên đường, anh mới được như hôm nay. Giờ tía sắp già, anh còn muốn tiêu diệt luôn chút tình cảm vừa manh nha trong lòng tía nữa? Trái tim luôn vận hành theo cách của nó mà không có một quy luật nào bắt nó quay theo ý người khác. Chuyện tía muốn có người yêu, không phải việc của anh, đời của tía phải để tía tự quyết định. Lẽ ra anh còn phải tìm một thím tuyệt vời không đụng hàng với ai đưa về làm mai cho tía...

Lúc này thì Vĩnh hết chịu được nên gầm lên:

– Em thôi đi! Em bênh tía như là tía sinh ra em. Em hãy nhớ đó là tía của anh, nên anh có quyền quyết định. Diệu My chớp mắt liên hồi nhưng không ra giọt nước mắt nào. Cô bèn chuyển sang vẻ mặt ngầu:

– À! Thì ra anh có ý nghĩ phân biệt tía của anh hay tía của em? Vậy thì sau này em mong gì được sự công bằng trong nhà anh chứ! Trong khi chờ đợi anh thu hồi sự phản đối tía. Chúng ta sẽ không gặp nhau...

– Được! Không gặp thì không gặp...

Không một cái bắt tay, không một nụ hôn thắm thiết để từ biệt, cả hai ngoe nguẩy đi về hai hướng.

o o o

Chưa vội bước vào nhà, Vĩnh kịp dừng lại khi nghe tiếng cười rúc rích ngay phòng khách và tiếng nói của tía anh:

– Em là giấc mơ đẹp duy nhất của anh!

Và giọng người nữ:

– Thật không? Anh nói câu này với bao nhiêu phụ nữ rồi?

– Anh xin thề chỉ mình em. Trước đây mãi lo cho Vĩnh, anh đâu có thời gian nghĩ cho mình. Đến bây giờ con đã trưởng thành, nó không làm gì cho anh buồn. Nhưng có những ngày nó đi công việc xa, căn nhà này trở nên trống vắng. Anh mới chạnh lòng nghĩ đến sự cô quạnh của mình...

– ...Cho nên số phận mới sắp xếp cho mình gặp nhau. Em sẽ làm cho anh thấy cuộc đời này rất đáng sống. Em sẽ bù đắp lại cho anh những gì mà khoảng thời gian qua anh không được hưởng!

Tiếng ông Phúc nồng nhiệt như một...chàng trai trẻ:

– Em có thể bớt đáng yêu được không? Làm sao mà em có thể làm cho trái tim anh không chịu đứng yên như thế? Nó cứ nặng cả lên khi nghe em nói như vậy.

Vĩnh không tin được có ngày tía bị đàn bà xô mũi dễ dàng như vậy. Còn tỏ tình thương mến thương như là một đôi trai, gái mới yêu lần đầu! Diệu My từng nói “*Những gì được tạo ra bởi ảnh hưởng của tình yêu cũng*

đầy chất thơ và sức sống, nó làm con người trẻ lại...". Thì ra là như thế này đây. Không đợi lâu hơn được, Vĩnh nện mạnh gót giày đánh động cho hai kẻ đang yêu kia nghe. Ông Phúc đứng lên ra cửa đón Vĩnh:

– Con về đó à? Sao trễ vậy con?

Vĩnh nói lí nhí đủ tía nghe:

– Tía ở nhà buồn à?

Người phụ nữ kia cũng bước đến cạnh ông Phúc:

– Chào cháu!

Ông Phúc niềm nở giới thiệu:

– Đây là cô...ơ..ơ...bạn của tía...

Vì lịch sự, Vĩnh phải cúi chào lại:

– Chào cô!

Rồi đi thẳng vào trong, anh đã bắt được “tại trận” tía đưa tình nhân về nhà, nên ngay hôm đó Vĩnh tỏ thái độ chống đối bằng cách tránh tiếp xúc với tía. Những ngày sau đó, đi làm về là anh vô ngay phòng riêng, không thèm ngó mâm cơm tía dọn lên, rồi dọn xuống. Ông Phúc phải xông vào phòng Vĩnh, khẩn thiết:

– Con muốn gì cứ thẳng thắn nói ra. Tía đã làm gì phật ý con?

– Tía còn phải hỏi à? Tía hãy tự biết đã làm gì!

Ông Phúc trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nén tiếng thở dài:

– Tía hiểu rồi, tía không ngờ việc đó làm cho con thấy tổn thương như vậy. Tía sẽ cố gắng, nếu không có đường tiến thì buộc phải lùi thôi...

Đợi tía ra khỏi phòng, Vĩnh vùng dậy với một tâm trạng phấn khích. Không cần làm nư với tía lâu mà đã thẳng rồi. Phải đến gặp Diệu My ngay, cần báo cho nàng hay rằng tự tía muốn lui chứ ta chưa hề mở lời bắt buộc tía, có nghĩa là ta không có lỗi. Ta nhớ em lắm rồi em biết không? Nhưng vừa gặp Diệu My, Vĩnh bị ngay nàng “phang” tới tấp:

– Tía đã làm gì nên tội mà anh hành hạ tía bằng cái trò tuyệt thực hả? Tuyệt thực thì anh đói nhưng vì sao tía lại đau lòng? Phải hiểu vì tía thương anh, vậy mà anh không thương lại tía...

– Sao em biết anh tuyệt thực? Anh đã ăn no ở quán rồi mới về. Chỉ là không ăn cơm tía nấu thôi. Nhưng sao em biết chuyện ở nhà anh?

Diệu My biết chuyện xảy ra ở nhà Vĩnh? Có gì lạ đâu, vì chính nàng là người đi chợ rinh về những món Vĩnh thích, rồi phụ với ông Phúc nấu. Sau đó mới ra về để tía đợi Vĩnh. Nàng cũng lo lắng cho Vĩnh khác gì ông Phúc đâu. Giả vờ giận Vĩnh nhưng Diệu My muốn đến để “...trộm nhìn anh, xem dung nhan đó bây giờ ra sao!” Và cũng vì như thế nên nàng rất cảm thông cho nỗi lòng khi yêu của ông Phúc. Nàng phải tìm cách làm cho Vĩnh hiểu rằng tình yêu không có tuổi, tía có quyền được sống với người tía yêu và không ai có thể xen vào làm kỳ đà cản mũi! Không trả lời câu hỏi của Vĩnh, Diệu My tiếp tục hạch tội Vĩnh:

– Nếu yêu là có tội, thì yêu em anh có tội không? Hãy đặt mình vào người khác mà hiểu đi. Nếu anh làm lỡ hạnh phúc của tía thì tội anh vô cùng nặng...

Nàng nói một hơi, phải nhân cơ hội đang tranh cãi để nói ra hết những chuyện tồn kho quá lâu trong lòng:

– Em sẽ vì đại nghĩa mà bỏ qua lỗi của anh đối với tía. Anh hãy gặp cô ấy và làm cầu nối cho họ hẹn hò đi. Em nghĩ rằng hiện giờ tía đang rất cô đơn, người ta thường thấy sự cô đơn trống trải khi họ đang yêu, và người ta sẽ đau khổ khi tình yêu bị ai đó tước khỏi tay...

Rồi Diệu My tựa vào vai Vĩnh, liếc mắt tình tứ, nũng nịu:

– Anh yêu! Hãy giúp em thực hiện một chuyện gì đó để làm quà cho tía trước khi về làm dâu của tía... nha anh. Cho người khác cơ hội trong một số trường hợp nào đó cũng có nghĩa là giúp cho mình. Sau này khi kết hôn rồi, em sẽ không áy náy vì đã “cướp” mất anh bỏ tía cô quạnh một mình, nếu khi ấy... đã có... đi ấy!

Vĩnh chẳng còn hồn vía đâu mà chống lại sự đáng yêu của Diệu My. Có câu “Tình yêu như trái phá, con tìm mù lòa...” thật chẳng ngoa!

o o o

Một hôm người con trai đi làm về, nghe tiếng cười nói vui vẻ của một đôi đang yêu trong nhà. Chàng rón rén khóa trái cửa lại, nhốt hai người bên trong, rồi cẩn thận bỏ vào khe cửa một tờ giấy:

“Tía yêu! Con bắt ngò có việc đi qua đêm, ngày mai con mới về...”

Hồ Thụy Mỹ Hạnh